

Příběhy našich sousedů

Životopis

Marie Kselíková

Marie Kselíková se narodila jako jedináček v Duchcově v březnu 1932. V Duchcově žilo dost Němců, ale vesměs s nimi nebyly žádné potíže. Žila zde do svých šesti let, kdy začala chodit v září 1938 do školy. Po čtrnácti dnech školní docházky začalo obsazování Sudet vojsky nacistického Německa, a tak se s rodiči musela velmi rychle odstěhovat. Odjela na rodný statek svojí babičky do Petrovic u Rakovníka, kde nastoupila do místní jednotřídky. 28. září 1938, den před podepsáním Mnichovské dohody, jela Maruščina maminka do Rakovníka na vojenskou správu zeptat se, co se děje. Vojáci jí řekli, že zítra obsazují Duchcov, a tak se tam s nimi vrátila alespoň pro nábytek.

Po Vánocích toho roku odjela Maruščina rodina do Prahy, kde tatínek našel třípokojový byt v Londýnské ulici. Tam pak bydleli celou válku i s babičkou a dědou. V Praze Maruška začala chodit do obecné školy. Prázdniny trávila u nejmladšího strýce její babičky, Cyrila Pecky, který též pocházel z Petrovic, ale žil v Malinové. Jídla za války bylo málo, proto si ho spousta lidí obstarávala sama, i když se to trestalo smrtí. U strýce tedy tajně vyráběli máslo, chovali husy... Toto jídlo převáželi do Prahy, a tak museli být velmi opatrní.

Maruščina rodina byla nepřímou zapojena i do protinacistického odboje, který vyvrcholil atentátem na Heydricha dne 27. května 1942. Z Duchcova se do Prahy na Žižkov přestěhoval i bratr Jan Zelenka Hajský, člen sokolské odbojové organizace Jindra. Ten zajistil v Praze ubytování parašutistů, kteří zorganizovali a provedli atentát na Heydricha, a při zatýkání gestapem spáchal sebevraždu. Pan Zelenka přišel za otcem Marušky, Aloisem Skřivánkem, který tenkrát pracoval v Legiobance naproti Prašné bráně s tím, že chce peníze na dobrou věc. Neprozradil přesně na co, ale Maruščin táta mu dal 30 555 korun, což tenkrát byly obrovské peníze a pocházely ze sbírek Sokola. O těchto událostech víme díky vkladní knížce Českomoravské banky (Legiobanku s tímto jménem zrušili), která byla dne 27. 2. 1942 po vybrání hotovosti zrušena. V dokumentu o předání peněz bylo zmíněno, aby si pan Zelenka zapamatoval osobu, které byl obnos vyplacen, ale nikomu nezmiňoval, že je tato osoba navštívila a že částka byla vyplacena. Nakonec se zjistilo, že tyto peníze byly určeny právě na ubytování parašutistů před atentátem na Heydricha. Tatínek o tom však Marušce nikdy nevyprávěl.

Konec války a příchod Rusů do Prahy v květnu 1945 přečkala Maruščina rodina ve sklepě. Tuto událost však moc neslavili, hlavně proto, že nebylo z čeho a že z bombardování měli vytlučaná okna a neměli vlastně pořádně kde být.

Po skončení války šla Maruška na anglické gymnázium, které bylo ovšem po převzetí moci komunisty v únoru 1948 zrušeno, a tak chodila do gymnázia ve Slezské ulici, kde odmaturovala ze čtyř jazyků. Ty chtěla dále studovat na vysoké škole, ale to jí nebylo komunistickým režimem povoleno. Nakonec tedy vystudovala chemii a stala se inženýrkou. Po škole si pracovní místo vybrat nemohla, byla umístěna do Ústavu sér a očkovacích látek v Praze. Po třech letech se stala vedoucí na radioizotopovém oddělení, ale nakonec si našla práci na Izotopovém oddělení v Ústavu hematologie a krevní transfuze, kde pracovala po celý svůj život.

Paní Kselíková nemá děti ani sourozence. S manželem trávila hodně času cestováním. Prvně jela s manželem za komunismu do Itálie, kam se jim povedlo získat pozvánku. Od té doby cestovala ráda, projela velký kus světa, a cestovat nepřestala ani po smrti manžela v roce 1996. Jako mladá také ráda jezdila na vodních lyžích. Je věrnou členkou Sokola, kam ještě nedávno docházela cvičit.

Maruška s kamarádkou v Duchcově před Sokolem (vlevo)

Marie na tanečních (vlevo)

Paní Kselíková ráda jezdila na vodních lyžích

Zpracovala: Johana Schwarzová

Zdroje:

- nahrávka
- <https://www.ouhaj.cz/seniori/obec/historie/vyznamne-osobnosti-obce/jan-zelenka-hajsky-3-3-1895-17-6-1942-18cs.html>
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Atent%C3%A1t_na_Heydricha